

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Karlem Ulíkem ve věci

žalobce: **T. S.**
narozený X, státní příslušnost Mongolsko
bytem X
zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem
sídlem Purkyňova 6, Ostrava

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2021, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci Mgr. Ladislavovi Bártovi, advokátovi, se přiznává odměna ve výši 3 400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: H. T.

Odůvodnění:

Průběh správního řízení

1. Žalobce byl zajištěn rozhodnutím Policie České republiky ze dne 25. 6. 2020 podle § 124 odst. 1 písm. e) ve spojení s § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem vyhoštění.
2. Dne 29. 6. 2020 žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany. V ručně psané žádosti uvedl, že v České republice žije již 9 let a studoval zde základní i střední školu. Dále sdělil, že žije se svou ženou, která zde má trvalý pobyt, je zde zaměstnaná a má za týden родit. Mají „hodně špatnou situaci“, proto požádal o mezinárodní ochranu.
3. Žalobce byl následně rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 7. 2020 zajištěn dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Toto rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 7. 2020, č. j. 18 Az 35/2020 - 22. Rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 8. 2020 bylo řízení o zajištění zastaveno.
4. Dne 24. 7. 2020 žaloby poskytl údaje ke své žádosti o mezinárodní ochranu. Sdělil, že je mongolské státní příslušnosti, je schopen se dorozumět česky a anglicky a je buddhista. Nemá žádné politické přesvědčení, o politiku se nezajímá a nikdy nebyl členem žádné politické strany. Je svobodný a žije s přítelkyní, která je též Mongolka a má v České republice dlouhodobý pobyt. Mají spolu dítě narozené v červenci 2020. Žalobce žil v Mongolsku naposledy v Ulánbátaru. Z Mongolska odjel v roce 2011, letěl přes Německo, kde na něj čekali rodiče, následně spolu pokračovali autem do České republiky. Od té doby žije v České republice. Je zdravý. Jako důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že zde žije již 10 let a je zde zvyklý. Také zde má přítelkyni, s níž se mu nyní narodilo dítě a která zde má dlouhodobý pobyt. V Mongolsku již žalobce nemá žádné známé ani žádnou komunitu a neví, jak se tam žije a jak to tam vypadá.
5. V rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 25. 8. 2020 žalobce uvedl, že žádá o mezinárodní ochranu „z důvodu legálního pobytu“. Chce v České republice zůstat žít. Před měsícem se mu narodilo dítě, chce zde tedy zůstat se svou rodinou. Do České republiky přicestoval v roce 2011 z Ulánbátaru, kde žil s prarodiči, za účelem sloučení rodiny. Jeho rodiče zde pracovali. Žalobce zde poté studoval, následně požádal o zaměstnaneckou kartu, ale nezískal ji. Požádal ještě dvakrát, ale neuspěl. Uvedl, že o původní pobytové oprávnění přišel, protože zažádal pozdě o jeho prodloužení. Měl vycestovat asi někdy v dubnu 2017. Neodcestoval, protože tehdy měl jinou přítelkyni, s níž má také dítě. Chtěl s nimi zůstat v České republice. Dříve byl vyhoštěn ze Švýcarska a „nějaké řízení“ se vedlo i v České republice. Uvedl, že v Mongolsku má babičku a rodiče, ale nejsou v častém kontaktu, volají si zhruba jednou za půl roku. Nechce se vracet do vlasti, protože si přivykl životu zde. Uvedl, že v Mongolsku mu nic nehrozí. Aktuální informace o Mongolsku má, čerpá je z Facebooku a internetu. Dále uvedl, že již před delší dobou ztratil cestovní pas. Jeho bývalá přítelkyně, s níž má (první) dítě, žije v R. n. L. On na dítě neplatí výživné, pouze příležitostně na něj přispívá, když je potřeba. Se současnou

přítelkyní (a druhým dítětem) nyní sdílí společnou domácnost v K. H. O dítě pečují společně. V současné době žijí z dávek, které dostávají. Jeho přítelkyně z bývalého zaměstnání dostává zhruba 17 000 Kč měsíčně. Žalobce nepracuje, pouze příležitostně pomáhá s tlumočením. Uvedl, že pro jeho novorozené dítě budou žádat o sloučení dítěte s matkou. Přítelkyně hovoří pouze mongolsky. Žalobce uvedl, že nikdy nežádal o trvalý pobyt, žil zde nelegálně. O přesídlení do vlasti s přítelkyní neuvažovali, protože je tam málo práce a je špatně placená.

6. Součástí spisu je zpráva žalovaného ze dne 20. 3. 2019, nazvaná *Mongolsko, Bezpečnostní a politická situace v zemi, Stav: březen 2019*, a dále zpráva žalovaného ze dne 25. 3. 2019 nazvaná *Mongolsko, Hodnocení Mongolska jako bezpečné země původu, Stav: březen 2019*.
7. Žalobce se s podklady seznámil dne 24. 11. 2020. Nechtěl se k nim vyjádřit ani uvést nové skutečnosti.
8. Žalovaný shora uvedeným rozhodnutím ze dne 22. 1. 2021 (dále jen „napadené rozhodnutí“) rozhodl tak, že žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nebyl ve vlasti pronásledován dle § 12 písm. a) zákona o azylu. Stejně tak nemohl ve vlasti pociťovat důvodnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Nebezpečí pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu mu přitom nehrozí ani v případě návratu do vlasti. Žalobce nikdy nepodporoval žádnou politickou stranu. Z výpovědi žalovaného plyne, že návrat do vlasti odmítá spíše z ekonomických důvodů, tedy z nedostatku práce, která je nadto špatně placená. Řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno až jako forma legalizace pobytu, o který žalobce přišel. K tomu však azyl neslouží. Žalovaný tedy dospěl k závěru, že nejsou dány důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Dále dospěl k závěru, že zde nejsou dány důvody k udělení azylu ani dle § 13 zákona o azylu. Dále se zabýval tím, zda jsou v případě žalobce dány důvody hodné zvláštního zřetele dle § 14 zákona o azylu. Zabýval se proto žalobcovou rodinnou, sociální a ekonomickou situací, přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobcovu situaci nelze považovat za nikterak mimořádnou, proto u něj neexistují důvody hodné zvláštního zřetele k udělení humanitárního azylu. Dále se žalovaný zabýval tím, zda existují důvody pro udělení doplňkové ochrany a dospěl k závěru, že tomu tak není. Žalovaný konstatoval, že žalobci v případě návratu nehrozí trest smrti. Mongolsko patří mezi země, kde není možné trest smrti udělit za žádný trestný čin. Žalobci v případě návratu do Mongolska nehrozí ani nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Po vyhodnocení výše uvedeného a politické situace v Mongolsku žalovaný dospěl k závěru, že neexistují důvody pro udělení doplňkové ochrany žalobci. Žalovaný se zabýval také tím, zda neudělení doplňkové ochrany neporuší Česká republika své závazky z oblasti ochrany rodiny a práva na rodinný a soukromý život, přičemž dospěl k závěru, že nikoliv. Případné vycestování žalobce neshledal rozporným s mezinárodními závazky ČR.

Shrnutí žaloby

9. Žalobce podal dne 23. 2. 2021 blanketní žalobu a požádal o ustanovení Mgr. Ladislava Bárty jako svého zástupce. Usnesením ze dne 25. 2. 2021 soud žalobci ustanovil uvedeného advokáta jako jeho zástupce a vyzval žalobce k doplnění žaloby.

10. V doplnění ze dne 8. 3. 2021 žalobce uvedl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně nevyhodnotil nebezpečí vážné újmy hrozící žalobci v zemi původu. Dle žalobních tvrzení žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany kvůli sloučení rodiny, neboť se mu v ČR narodilo dítě a vzhledem k poměrům v Mongolsku by se o něj postarat nemohl.
11. Dále žalovaný neshromáždil dostatečné informace o zemi původu. Konkrétně si neobstaral podklady k otázce postavení náboženských menšin v Mongolsku se zaměřením na vyznavače buddhismus, kterým je žalobce, a taktéž se nevěnoval otázce rozšíření korupce v Mongolsku.
12. Žalobce dále namítá, že žalovaný nevyužil své diskreční pravomoci dle § 11a odst. 4 zákona o azylu. V tomto ohledu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 21. 6. 2019, č. j. 2 Azs 101/2019 - 74.
13. Ve vztahu k břemenu tvrzení a k dokazování žalobce poukázal na judikaturu NSS, podle níž není povinností žadatele o azyl, aby své pronásledování prokázal jinými prostředky než svou věrohodnou výpovědí.
14. Žalobce také namítl, že žalovaný dostatečným způsobem nevzal v potaz soukromou a rodinnou situaci žalobce, který je v České republice plně integrován, hovoří česky a jeho obě nezletilé děti žijí v České republice, kde se narodily. Žalobce zde žije ve společné domácnosti se svou přítelkyní a vychovávají spolu dítě. Podle žalobce rozhodně nelze paušálně odmítnout řešení situace žalobce prostřednictvím udělení mezinárodní ochrany s odkazem na zákon o pobytu cizinců. K tomu odkázal na rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Azs 256/2014 - 27.
15. Závěrem žalobce uvedl, že žalovaný porušil § 3, § 2 odst. 4 a § 50 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a § 12 a § 14 zákona o azylu. Poukázal na povinnost žalovaného dbát základních zásad správního řádu. Žalovaný pochybil tím, že řádně nezjistil skutkový stav a nepřihlédl ke všem rozhodným skutkovým okolnostem, v důsledku čehož nesprávně aplikoval § 12 a § 14 zákona o azylu.

Vyjádření žalovaného

16. Žalovaný uvedl, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu z důvodu legalizace svého pobytu v ČR. Návrat do vlasti odmítl z ekonomických důvodů. Zdůraznil, že mezinárodní ochrana ve formě azylu je naprosto specifickým institutem, který slouží k ochraně před porušováním nejzákladnějších lidských práv, nikoliv k legalizaci pobytu žalobce poté, co bylo ukončeno jeho dřívější pobytové oprávnění. Žalobcem uvedené skutečnosti ve správním řízení nelze brát jako azylově relevantní. Ani rodinné vazby nejsou bez dalšího důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě. Žalovaný k tomu též odkázal na usnesení NSS ze dne 22. 9. 2016, č. j. 6 Azs 167/2016 - 31. Žalovaný připomněl, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu až v situaci, kdy mu bylo uloženo vyhoštění. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Posouzení věci krajským soudem

17. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené.
18. Žalobce v první řadě namítl, že žalovaný dostatečně nevyhodnotil nebezpečí vážné újmy hrozící žalobci v zemi původu. K tomu soud uvádí, že žalobce ve správním řízení ani netvrdil, že by mu v zemi původu hrozilo nějaké nebezpečí. Naopak výslovně uvedl, že nemá obavy z žádné hrozby v Mongolsku. Žalobce tedy ani netvrdil nebezpečí vážné újmy, tím pádem žalovaný neměl v zásadě co v tomto ohledu posuzovat.
19. K námitce, že se měl žalovaný více zabývat postavením náboženských menšin v Mongolsku, soud opakuje, že žalobce žádné nebezpečí v zemi původu ani netvrdil, a to ani z náboženských důvodů (ostatně buddhismus, k němuž se žalobce hlásí, je v Mongolsku nejrozšířenějším, nikoliv menšinovým náboženstvím, čili už vůbec nebyl důvod, aby se žalovaný věnoval tamním náboženským menšinám).
20. Stejně tak nebyl důvod, proč by se měl žalovaný v napadeném rozhodnutí věnovat otázce korupce v Mongolsku, když žalobce tuto otázku ve správním řízení v žádném ohledu ani nezmnul a nijak svoji žádost s otázkou korupce nespojil. Pro úplnost soud konstatuje, že korupce obecně v zemi původu sama o sobě nepředstavuje důvod pro udělení mezinárodní ochrany (srov. usnesení NSS ze dne 7. 2. 2018, č. j. 6 Azs 378/2017 - 25, bod 12).
21. Žalobce v žalobě tvrdí, že ve správním řízení uvedl, že by se vzhledem k poměrům v Mongolsku nemohl v zemi původu postarat o své dítě. To však žalobce ve správním řízení nijak netvrdil, pouze uvedl, že je v Mongolsku obecně málo práce a je hůře placená než v ČR. Opět tedy neměl žalovaný důvod věnovat se otázce péče o dítě v zemi původu, když žalobce nemožnost postarat se o dítě v zemi původu vůbec netvrdil. Pro úplnost soud konstatuje, že ze zpráv ve správním spise ani ničeho dalšího neplyne, že by tamní situace byla natolik špatná, že by nebylo možné se v zemi postarat o dítě. Tím spíše, že žalobce má ve vlasti zázemí v podobě rodičů a babičky. Lze též připomenout, že Mongolsko je zařazené mezi bezpečné země původu ve smyslu vyhlášky č. 328/2015 Sb. Pouhá horší ekonomická úroveň země přitom není dle konstantní judikatury relevantním důvodem k udělení mezinárodní ochrany (viz např. usnesení NSS ze dne 24. 9. 2018, č. j. 5 Azs 176/2017 - 42, odst. 10–11).
22. Nesouhlas žalobce s nevyužitím diskrečního oprávnění dle § 11a odst. 4 zákona o azylu je zcela nepřipadný, neboť toto ustanovení se týká přípustnosti opakované žádosti, tedy zcela nesouvisející otázky.
23. Stejně tak není soudu jasné, proč žalobce odkázal na judikaturu NSS k otázce důkazního břemene. V této věci žalovaný vycházel z tvrzení žalobce a nijak je nezpochybnil z hlediska skutkového. Pouze tvrzení žalobce, z nichž žalovaný vycházel, vyhodnotil po právní stránce jako nepostačující pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. V této věci tedy vůbec nešlo o to, zda žalobce svá tvrzení prokázal či neprokázal (a zda žalovaný správně rozložil důkazní břemeno), ale o to, zda jeho tvrzení, z nichž žalovaný vycházel, byla právně relevantní z hlediska jednotlivých forem mezinárodní ochrany.

24. Konečně k otázce soukromé a rodinné situace žalobce soud uvádí, že obecně je na místě dopad rozhodnutí žalovaného do soukromého a rodinného života žadatele v rozhodnutí o mezinárodní ochraně zvažovat v kontextu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, tedy zda by již samotné neudělení mezinárodní ochrany nebylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, zejména s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (viz rozsudek NSS ze dne 21. 6. 2019, č. j. 2 Azs 101/2019 - 74, odst. 21). Má-li zásah do soukromého a rodinného života výjimečně odůvodnit udělení doplňkové ochrany, musí jít o případ, kdy by si stěžovatel vytvořil na území ČR takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR. Z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod však nevyplývá obecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu. Rodinné poměry žadatele mohou být obecně důvodem pro udělení některého z pobytových oprávnění podle zákona o pobytu cizinců, mimo výjimečné případy však nepostačují pro udělení doplňkové ochrany. Takovým výjimečným případem může být například situace, kdy má žadatel za manželku českou občanku, s níž se mu na území ČR narodila dcera, přičemž zdravotní stav manželky je závažný a neumožňuje jí starat se o dítě (rozsudek NSS ze dne 27. 3. 2019, č. j. 6 Azs 315/2018 - 46, odst. 26).
25. O obdobně výjimečnou situaci však v tomto případě nejde. V nyní posuzované věci soud neshledal žádný důvod, pro který by již samotné neudělení mezinárodní ochrany mělo být rozporné s mezinárodními závazky ČR. Žalobci v zemi původu dle jeho vlastních tvrzení nic nehrozí, přičemž za partnerku má mongolskou občanku, která hovoří jen mongolsky, a ve správním řízení netvrdil žádnou vážnou překážku, pro kterou by jako rodina nemohli realizovat svůj společný život v zemi původu. Naopak sám uvedl, že v zemi původu má rodiče a babičku. Soud též připomíná, že žalobci byl na území ČR ukončen pobyt v roce 2017, přesto se rozhodl zde nadále nelegálně pobývat a teprve v době, kdy zde pobýval nelegálně, si vytvořil zmíněný partnerský vztah a založil rodinu. Pokud žalobce v žalobě namítá, že se žalovaný jeho rodinnou situací měl zabývat podrobněji, je opět třeba připomenout, že žalobce ani v tomto ohledu nebyl ve správním řízení nijak nekonkrétní a netvrdil nic zásadního, co by mělo žalovaného vést k podrobnému zkoumání jeho rodinné situace. Soud připomíná, že jako důvod, proč se žalobce nechce vrátit do Mongolska, ve správním řízení uvedl, že je tam málo práce a je hůře placená, nikoliv například nemožnost tam realizovat svůj rodinný život se současnou partnerkou a jejich dítětem.
26. Pokud jde o výčet právních ustanovení správního řádu a zákona o azylu v závěru žaloby, které měl žalovaný porušit, v této souvislosti žalobce neuvádí žádná konkrétní tvrzení ani argumentaci, nejedná se tak o samostatně projednatelný žalobní bod (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58).
27. Soud dospěl z výše uvedených důvodů k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 zákona s. ř. s. zamítl.
28. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl procesně úspěšný. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

29. Ustanovenému zástupci soud přiznal odměnu za jeden úkon právní služby (doplnění žaloby) ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a to ve výši 3 100 Kč [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Dále zástupci náleží paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupce žalobce není plátcem daně z přidané hodnoty, proto mu náhrada za ni nenáleží. Zástupce požadoval též odměnu za přípravu a převzetí věci dle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu. Nedoložil však poradu s klientem ani nenahlížel do soudního spisu (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 1. 2021, č. j. 7 Azs 279/2020 - 49, odst. 18). Proto mu odměnu za úkon podle tohoto ustanovení soud nepřiznal (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 Azs 38/2021 - 45, odst. 16). Odměna bude zástupci vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze ve stanovené lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 15. září 2021

Karel Ulík, v. r.
samosoudce